

Παρουσιάζεται ως «σημαία» της εκστρατείας ενάντια στην εγχώρια διαπλοκή, όμως το νομοσχέδιο για τον διαγωνισμό χορήγησης τηλεοπτικών αδειών που ψηφίστηκε από την Βουλή, εχθές Σάββατο, στην ουσία θα λειτουργήσει στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Με το «ανακάτεμα» της μιντιακής τράπουλας και διαμορφώνοντας ένα νέο τοπίο με τα «παλιά» και «νέα» τζάκια του εγχώριου κεφαλαίου, θα δημιουργήσει το απαιτούμενο επικοινωνιακό υπόβαθρο για να στηριχθούν οι άγριες μνημονιακές πολιτικές που ήδη εφαρμόζονται. Θα ήταν άλλωστε ...ιστορικό παράδοξο μία κυβέρνηση να «χτυπάει» την τάξη της οποίας τα συμφέροντα εκπροσωπεί πλέον πολιτικά.

Σε πολιτικό επίπεδο, το νομοσχέδιο για την διαδικασία αδειοδότησης των τηλεοπτικών καναλιών αποτελεί ξεκάθαρα έναν αντιπερισπασμό επικοινωνιακού χαρακτήρα. Η κυβέρνηση ψήφισε τελικά στην Βουλή ένα νομοσχέδιο το οποίο έχει αναγγείλει ο ίδιος ο πρωθυπουργός 4 φορές από τον Φεβρουάριο, προκειμένου να δώσει την αίσθηση ότι παρά την συμφωνία στην εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, η κυβέρνηση διεξάγει πόλεμο εναντίον της εγχώριας διαπλοκής. Αυτά, την ίδια στιγμή που οι διατάξεις του διαμορφώνουν το κατάλληλο πλαίσιο για την δρομολόγηση συναλλαγής με τους επίδοξους «μνηστήρες» των συχνοτήτων. Πιο συγκεκριμένα ο αριθμός των αδειών και το κατώτερο τίμημα της δημοπρατικής διαδικασίας για την χορήγησή τους, αποτελούν ζήτημα κεντρικού κυβερνητικού σχεδιασμού το οποίο θα κληθεί να υλοποιήσει το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης. Μάλιστα η σύνθεση του θα πρέπει το επόμενο διάστημα να καθορισθεί από την Διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής, με την συγκέντρωση των 4/5 των εκπροσώπων των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Συνολικά, το νομοσχέδιο παραπέμπει για τις λεπτομέρειες της εφαρμογής του σε υπουργικές αποφάσεις δίνοντας στην κυβέρνηση μεγαλύτερο χώρο ελιγμών. Είναι φανερό ότι οι οικοδόμηση νέων σχέσεων εμπιστοσύνης και συνεργασίας της κυβέρνησης με το νέο τοπίο στα ΜΜΕ αποτελεί κομβικό στοιχείο για την λαϊκή χειραγώγηση που είναι «προαπαιτούμενο» για την εφαρμογή του σκληρού μνημονιακού προγράμματος το επόμενο διάστημα. Επίσης είναι η προϋπόθεση ώστε το υπάρχον κυβερνητικό σχήμα να αποκτήσει «καθεστωτικά» χαρακτηριστικά.

Παράλληλα όμως -κι αυτό δεν είναι αντιφατικό- δεν λείπουν και οι «αναταράξεις», αφού η ευθεία κυβερνητική παρέμβαση στο τηλεοπτικό τοπίο δεν συνάδει με τις αντιλήψεις που κυριαρχούν στις Βρυξέλλες και στους ανοιχτούς διαύλους που διαθέτουν με την εγχώρια διαπλοκή. Προφανώς το καθεστώς της ενημέρωσης θεωρείται κομβικής σημασίας και ως εκ τούτου απαιτείται ο αδιαμεσολάβητος έλεγχός του από την ευρωπαϊκή και εγχώρια αστική τάξη. Το «γιατί» απαντάται ξεκάθαρα αν θυμηθεί κανείς τον ρόλο που έπαιξαν τα κανάλια πριν το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου. Για τον λόγο αυτό οι υφιστάμενοι καναλάρχες έχουν ήδη προχωρήσει σε σειρά προσφυγών στα ευρωπαϊκά όργανα και θεσμούς (ευρωδικαστήριο και ευρωπαϊκή επιτροπή ανταγωνισμού). Ουσιαστικά διαμορφώνεται ένα αντίστοιχο σκηνικό με αυτό του 2004 όταν η κυβέρνηση Καραμανλή επιχείρησε να φέρει την ρύθμιση για τον «βασικό μέτοχο» με την ρητορεία περί «νταβατζήδων» και στην συνέχεια υποχώρησε αναδιαμορφώνοντας την νομοθεσία που ή ίδια ψήφισε.

Σχετικά με το θέμα της διαφάνειας, στο νομοσχέδιο ενσωματώνεται πλήρως το ευρωπαϊκό νομοθετικό πλαίσιο, όπως έχει διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια. Ειδικά για το θέμα της ΕΡΤ η κυβέρνηση κομπάζει για το «σπάσιμο» του μονοπωλίου της DIGEA μέσω της διαμόρφωσης κρατικής ψηφιακής πλατφόρμας εκπομπής. Παρόλα αυτά έχει δεσμευθεί για την ταυτόχρονη λειτουργία της με την DIGEA (της οποίας ιδιοκτήτες είναι οι ίδιοι οι καναλάρχες) ενώ είναι ιδιαίτερα ασαφές το πότε η ΕΡΤ θα μπορέσει να προχωρήσει στην σχετική διαδικασία. Οσον αφορά τους εργαζόμενους, το νομοσχέδιο προβλέπει την

ύπαρξη συγκεκριμένου αριθμού ανά άδεια. Παρόλα αυτά αυτό δεν ορίζεται με βάση οργανογράμματα ανά ειδικότητα, ενώ γίνεται γενικόλογη αναφορά στην ύπαρξη συμβάσεων αορίστου χρόνου με δεδομένο το καθεστώς θεσμοθετημένης «ζούγκλας» στην αγορά εργασίας.

Πηγή: “ΠΡΙΝ”